

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. srpna 2015, č. j. KUJCK 59030/2015/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. května 2016, č. j. 10 A 179/2015 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města České Budějovice (dále též „magistrát“) vydal dne 5. listopadu 2014 rozhodnutí zn. 6356/14 Ha, kterým žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se měl skutku dopustit tím, že dne 15. srpna 2014 v čase 14:14 hodin jel jako řidič osobního vozidla Škoda Superb po ulici Pražská tř. v Českých Budějovicích ve směru jízdy

od ulice K. Světlé k ulici Strakonická, a zde mu hlídka Policie ČR naměřila za použití radarového rychloměru AD9C rychlost 72 km/hod (po odečtu možné odchylky 3 % 69 km/hod) v úseku, ve kterém je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. Za přestupek uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč.

[2] Žalobce podal dne 1. prosince 2014 prostřednictvím svého zmocněnce proti rozhodnutí magistrátu blanketní odvolání, tj. odvolání, které neobsahovalo zákonem předepsané náležitosti, zejména vymezení toho, v čem je spatřován rozpor napadeného rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Proto magistrát vyzval zmocněnce dne 9. prosince 2014 podle ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, k odstranění vad podání a určil k tomu lhůtu 7 dnů podle § 39 odst. 1 téhož zákona. Teprve dne 20. července 2015 bylo žalovanému jakožto odvolacímu správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu doručeno podání zmocněnce žalobce, v němž zmocněnec sdělil žalovanému, že doplňuje odvolání, přičemž doplnění včetně obrázkových příloh je v souboru .pdf přiloženo k e-mailu. E-mail však žádnou přílohu neobsahoval. Žalovaný dne 4. srpna 2015 odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil rozhodnutím označeným v návětí. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, kterou však Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) zamítl rozsudkem označeným v návětí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní namítal, že dne 20. července 2015 učinil ke správnímu orgánu podání, kterým doplnil své odvolání a v němž poukazoval zejména na nestandardnost výstupu z rychloměru, jelikož ten neodpovídal požadavkům návodu k obsluze. Stěžovatel navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu provést důkaz souborem uloženým na pevném disku osobního počítače stěžovatelova zmocněnce, neboť se z něj podává, že byl vytvořen a uložen na harddisk těsně před tím, než byl vypraven e-mail se sdělením, že v příloze e-mailu je zasíláno doplnění odvolání. Informace, že doplnění odvolání nebylo odesláno i s přílohou, tj. se samostatným souborem, je údajně pro stěžovatele zcela nová a překvapivá, neboť ji zjistil až z rozsudku krajského soudu. Bylo-li tomu skutečně tak, pak podle stěžovatele měl žalovaný povinnost pomoci mu s odstraněním vad podání. Tuto povinnost dovozuje stěžovatel z práva na právní pomoc v řízení před orgány veřejné moci zaručeného článkem 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ze zásad dobré správy (konkrétně ze zásady součinnosti orgánů veřejné správy s účastníky správního řízení) a z § 37 odst. 3 správní řádu. Poukazuje na to, že snad každému, kdo někdy odesílal e-mail s přílohou, se stalo, že ho odeslal bez přílohy, přičemž toto opomenutí může být též projevem anebo příznakem nemoci (například Alzheimerova choroba, demence, chronický únavový syndrom apod.). Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný zneužil jeho omylu, přičemž takovéto jednání je neslušné, není hodno orgánu veřejné správy a nepožívá právní ochrany. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud podepřel svou argumentaci též tím, že doplnění odvolání uplatněné po uplynutí lhůty k doplnění odvolání stanovené správním orgánem není povinen odvolací správní orgán projednat, vypořádat se s odvolacími námitkami v tomto doplnění odvolání a návrhy na provedení důkazů v tomto odvolání. Podle stěžovatele je tento právní názor soudu nesprávný. Odvolatel má právo doplňovat odvolání i po lhůtě stanovené k jeho doplnění,

může po uplynutí lhůty k doplnění odvolání rozšiřovat odvolací důvody a měnit odvolací návrhy a to do doby, než bude o odvolání rozhodnuto, jelikož správní řád to nezapovídá. Nadto žalobce dovozuje, že by mu nemělo být ke škodě, ani kdyby své námitky ohledně použitých důkazů neuplatnil vůbec, jelikož v řízení o trestním obvinění je vždy dán veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti ve smyslu § 89 odst. 2 správní řádu.

[4] Druhá kasační námitka spočívá v tom, že krajský soud nevypořádal dostatečně žalobní bod, podle něhož správní orgány neprovedly hodnocení důkazů. Stěžovatel opět poukazuje na to, že výstup z rychloměru neodpovídal požadavkům návodu k obsluze, přičemž správní orgány se podle něj s touto otázkou uspokojivě nevyrovnaly. Soud pak pouze poukázal na výpovědi policistů provádějících měření, které však podle stěžovatele tuto vadu odstranit nemohly. Třetí a čtvrtá kasační námitka se týká hledisek pro ukládání sankce. Krajský soud aproboval názor správních orgánů, které jako přitěžující okolnosti hodnotily fakt, že stěžovatel má tři záznamy o dříve spáchaných přestupcích v kartě řidiče a že je odborně způsobilým účastníkem provozu. Krajský soud přitom podle stěžovatele nedostatečně vypořádal jeho žalobní argumentaci, podle níž předmětné záznamy o přestupcích jsou starší jednoho roku, a bylo tudíž na místě analogicky aplikovat institut zahlazení odsouzení nebo alespoň přihlédnout k době, která od jejich spáchání uplynula. Za zcela absurdní pak stěžovatel považuje to, že jeho odborná způsobilost je dovozena z toho, že je držitelem řidičského oprávnění pro řízení vozidel skupiny A, B, a táže se, zda by u spáchání přestupku řidičem bez platného řidičského oprávnění bylo toto hodnoceno jako polehčující okolnost. Konečně v páté kasační námitce stěžovatel polemizuje s krajským soudem v tom, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku rozhodnutí označeno dostatečně určitě. Vyjádření, že jel „po ulici Pražská tř. v Českých Budějovicích ve směru jízdy od ulice K. Světlé k ulici Strakonická“, udává pouze směr jízdy, nikoliv místo provedení měření rychlosti. Ulice Pražská měří více než 4,5 km a v jejích jednotlivých úsecích se nachází rozdílné místní úpravy nejvyšší dovolené rychlosti. Navíc podle odůvodnění rozhodnutí magistrátu mělo být stěžovatelovo vozidlo zaměřeno přibližně v místě firmy Masokombinát (jatka). Stěžovatel však tvrdí, že na ulici Pražská žádný Masokombinát, jatka ani bývalá jatka nejsou, a jako důkaz označuje mapový server google.cz/mapy.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především upozornil, že kasační námitka, podle níž měl žalovaný stěžovatele po obdržení podání dne 20. července 2015 vyzvat k doplnění chybějící e-mailové přílohy, je nepřípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě. Dále žalovaný upozorňuje, že podání ze dne 20. července 2015 bylo prostým e-mailem (bez zaručeného elektronického podpisu) a bez jakýchkoliv příloh, tudíž stěžovatel nevznesl v průběhu odvolacího řízení žádné námitky, jimiž by se mohl žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat. I kdyby však uvedené podání námitky obsahovalo, jednalo by se o námitky vznesené po lhůtě pro podání odvolání, tudíž by stejně žalovaný zkoumal napadené rozhodnutí jen z hlediska jeho zákonnosti a jeho správnost by hodnotil pouze v rozsahu, jaký by vyžadoval veřejný zájem.

[6] Ke druhé kasační námitce žalovaný uvádí, že magistrát veškeré důkazy zhodnotil. Konkrétně k výsledkům měření rychlosti uvedl na straně č. 4 svého rozhodnutí, že co se týče měření rychloměrem ADQC, tak policista B. byl k ovládání radaru proškolen, radar

měl platný ověřovací list a jedná se o zařízení kalibrované a schválené ke zjištění rychlosti měřeného vozidla, tudíž o skutkovém stavu v tomto směru nevznikly pochybnosti. K hlediskům pro stanovení výše sankce žalovaný uvedl, že důležitou přitěžující okolností bylo mj. to, že nerespektování nejvyšší povolené rychlosti označil magistrát na str. 5 svého rozhodnutí za hrubé porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Ostatní kritéria spadají pod hodnocení osoby pachatele, přičemž u držitele řidičského oprávnění skupiny B lze přepokládat, že v potřebném rozsahu ovládá pravidla silničního provozu, a měl by je proto respektovat. K poslední kasační námitce žalovaný s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (přehledně shrnutou v rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. června 2015 č. j. 6 As 65/2015 - 43) uvedl, že správní orgány ve výroku svých rozhodnutí identifikovaly skutek tak, že nemůže být zaměněn s jiným.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Především musí dát Nejvyšší správní soud za pravdu žalovanému v tom směru, že kasační stížnost je v části kasačních námitek nepřípustná. Stěžovatel totiž v řízení před krajským soudem vycházel z toho, že své podání ze dne 20. července 2015 zaslal správním orgánům i s přílohami. Nenastolil tudíž v žalobě vůbec otázku, zda měl žalovaný zákonnou povinnost vyzvat jej k doplnění jeho podání o nedodané přílohy, resp. v jakém rozsahu byl povinen napadené rozhodnutí magistrátu přezkoumat z hlediska ochrany veřejného zájmu. Proto se krajský soud k těmto otázkám ani nemohl ve svém rozsudku vyslovit. Stěžovatel své opomenutí vysvětluje tím, že se teprve z rozsudku krajského soudu dozvěděl, že přílohy k danému podání nepřiložil, tudíž nemohl uvedené námitky uplatnit dříve. Takové tvrzení je však zjevně nepravdivé, neboť již v napadaném rozhodnutí žalovaného se uvádí: „*Zmocněnec odvolatele následně dne 20. července 2015 zaslal správnímu i dovolacímu orgánu písemnost nazvanou doplnění podaného odvolání, ve které uvedl, že jelikož toto doplnění obsahuje mj. i obrazově přílohy, celý text včetně těchto příloh přikládám ve formátu pdf v příloze. Následnou kontrolou došlé pošty však bylo zjištěno, že k předmětné písemnosti nebyla žádná příloha připojena. Odvolací orgán se proto tímto podáním nijak nezabýval.*“ Stěžovateli tudíž nic nebránilo uplatnit své výhrady k procesnímu postupu a rozsahu přezkumu ze strany žalovaného jako řádný žalobní bod. Pokud tak, ať již z nepozornosti nebo z jiného důvodu, neučinil, nelze se v této fázi soudního řízení již jeho argumentací zabývat. Uvedená námitka je tudíž podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřípustná, návrhy na dokazování k tomuto bodu jsou proto bezpředmětné.

[9] Pro ochranu práv stěžovatele je nicméně podstatné, že podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu byl oprávněn v žalobě uvést i takové argumenty, které neuplatnil v odvolacím řízení, a krajský soud byl povinen je vypořádat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. srpna 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS). Stěžovatel tak učinil v rámci druhého žalobního bodu, který se týkal hodnocení výstupu z rychloměru, a krajský soud se s ním na str. 6 svého rozsudku vypořádal tak, že magistrát ani žalovaný neměli důvod

pochybovat o správnosti výsledku měření, jelikož policisté během ústního jednání podrobně popsali, jakým způsobem celé měření rychlosti žalobcova vozidla proběhlo. Stěžovatelovu námitku, že snímek pořízený měřícím radarem je v přímém rozporu s návodem k obsluze, a nelze jej tak užít jako usvědčující důkaz, shledal soud bezpředmětnou. Prostudoval stěžovatelovu argumentaci připojenou k žalobě (tu, již stěžovatel opomněl přiložit k opožděnému doplnění svého odvolání) a poukázal na to, že stěžovatelova citace návodu k obsluze se váže na jiný typ měřícího radaru, než jaký byl použit v posuzované věci. Stěžovatel na tuto argumentaci krajského soudu v kasační stížnosti nijak nereagoval, tudíž Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než vyhodnotit i druhou kasační námitku jako nedůvodnou.

[10] Za pravdu nemohl dát Nejvyšší správní soud stěžovateli ani v tom, že by správní orgány vybočily z mezí správního uvážení při stanovení výše sankce. Stěžovatel prakticky jen zopakoval své žalobní teze. Krajský soud na ně přitom ve svém rozsudku reagoval a vysvětlil, že výši sankce nestanovily správní orgány svévolně, ale že obě žalobcem napadaná kritéria (tedy jak dříve spáchané přestupky na úseku provozu na pozemních komunikacích, tak i odbornou způsobilost stěžovatele) lze podřadit pod hodnocení osoby pachatele podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Výši sankce, kterou magistrát stanovil v polovině zákonem stanovené sazby, odpovídá podle krajského soudu typové závažnosti daného protiprávního jednání, jelikož stěžovatel překročil povolenou rychlost o 19 km/hod, tedy při horní hranici skutkové podstaty ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Nelze tedy dospět k závěru, že by správní orgány v daném případě překročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v nepřiměřené výši.

[11] Konečně pokud jde určení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud se i v tomto bodě ztotožňuje s krajským soudem, který uvedl: *„V posuzovaném případě bylo místo spáchání přestupku, tedy místo změření žalobcova vozidla, specifikováno poměrně přesně, když se v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že se žalobce přestupku dopustil tím, že mu byla na ulici Pražská v Č. Budějovicích ve směru jízdy od ulice K. Světlé k ulici Strakonická naměřena rychlost 69 km/hod po odečtu možné odchylky. Úsek ulice Pražská tř. je mezi křižovatkami s ulicemi K. Světlé a Strakonickou dlouhý přibližně 500 metrů, přičemž v celém tomto úseku je zákonem stanovená rychlostní mez 50 km/hod. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně se navíc uvádí, že vozidlo policejní hlídky se zapnutým radarovým rychloměrem AD9C stálo na ulici Pražská tř. před domem čp. 530. Není tak nejmenších pochyb o místě spáchání a rovněž o zjištění daného přestupku.“* Stěžovatel se pokouší dodatečně a zjevně uměle dezinterpretovat výrok rozhodnutí, které zcela jasně vymezuje úsek ulice Pražská, kde se přestupku dopustil, což je zcela postačující (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, bod 28). Pro určitost výroku je podstatné, že nejvyšší povolená rychlost v celém tomto úseku je stejná, tj. 50 km/hod. Ve zbytku se stěžovatel s argumentací krajského soudu zcela míjí, když poukazuje na neurčité (slovní) označení místa měření v různých písemnostech, aniž by vzal v potaz, že umístění rychloměru je v odůvodnění rozhodnutí magistrátu označeno zcela přesně (viz shrnutí výslechu policisty Šmída), tj. číslem popisným budovy, před nímž vozidlo s radarovým měřícím zařízením stálo, a policisté zde prováděli měření rychlosti projíždějících vozidel.

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu